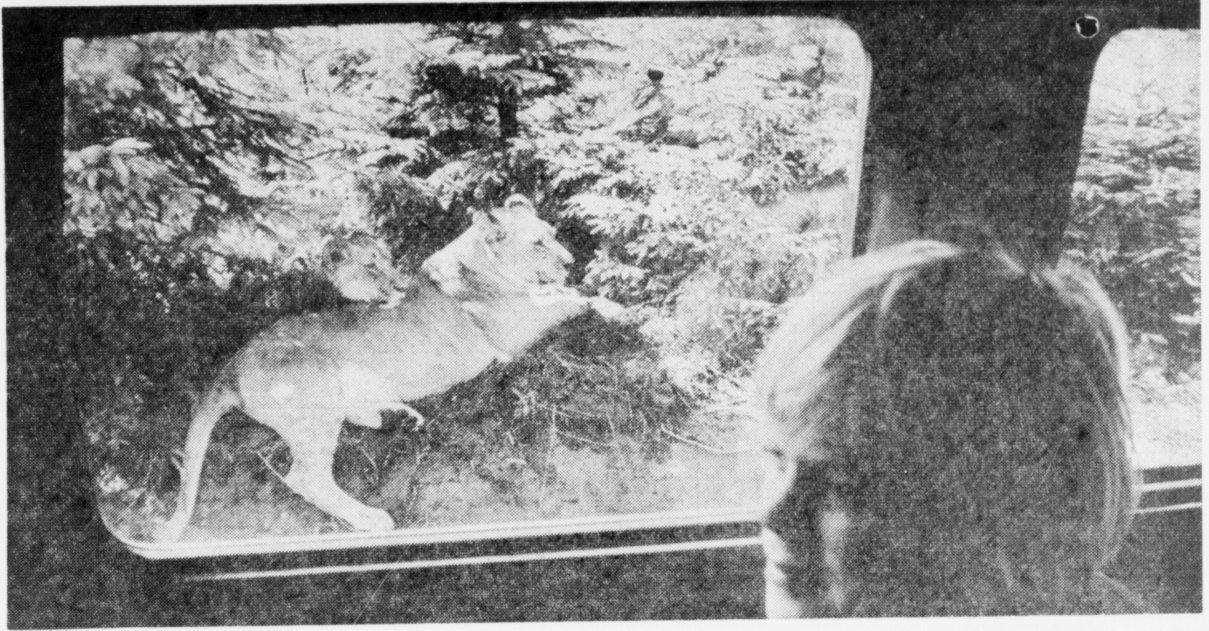

Drive- in Zoo

Henda myndin er ekki úr Afríka, men tikið nærhendis Vejle í Danmörk. Her er nýliga kominn ein ljónagardur, har ljónin sleppa at spáka frítt. Tað er eyðsæð, at fólk bert sleppa at vitja garðin í bili teirra, og tað eigur ivaleyst at vera stuttligt at stíggja ljónin á ein annan hátt, enn tá tey hvílarleyst mala aftur og fram í búrinum í teimum zoologisku garðumum. Eigarin av ljónagardinum í Givskud nærhendis Vejle, roknað við at kunna lata 150 til 200 bílar vitja garðin pr. tíma.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKID

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM

til, at einasta kanslaraevni teir í CDU kundu bliva samdir um, var ein maður sum í 12 ár hevði tænt nazistisku stjórnini sum sambindilið millum Goebbelsa propagandamálaráð og uttanríkisráðið hjá Ribbentrop. Fanst ikki plettri persónligheit í landsins størsta flokki? Jú, t. d. formaðurin í sambands tinginum Eugen Gerstenmaier, sum var ein av oddamonnunum í samansvorjingini móti Hitler 20. juli 1944. Men hetta annaðhvørt tú hevði verið móttøðumaður Hitlers ella ikki, hevði onki at siga í politiska maktstríðinum í CDU anno 1966. Strauss hevði víst á Kiesinger sum kanslaraevni og við teimum bayersku, suðurvesturtýsku og rhinlendsku floksbolkunum fekk hann Kiesinger valdan við 137 atkvøðum móti norður-týska frontinum sum stjórnari. Gerhard Schröder, hesin fekk 81 atkvøður. Tingmennirnir hjá CDU í Bonn atkvøddu allir fyri Kiesinger-Brandt stjórnini, hjá SPD atkvøddu 126 ja og 61 nei. Talið av ráðharrum var 19—10 CDU-ráðharrar og 9 SPD-ráðharrar. Fyri fyrstu ferð í 36 ár vóru týsku javnaðarmennirnir aftur við í stjórnarleiðslu landsins. Ójavn var hvussu samgongan bleiv móttikin av týska fólkinum: fyrst og fremst ívaðust menn í, hvussu fór at gangast við samarbeiðinum millum tveir menn við so ymskari fortíð sum Kiesinger og Brandt jú høvdu. Eisini óseman millum nýggja figgjarmálaráðharran

Strauss og innanríkisráðharran Gustav Heinemann var almennakend — Heinemann fór úr flokki og stjórn Adenauers í 1952, í protest, tá hesin endurreisti týsku hermeginu, uttan so mikið sum at boða egnu stjórnarlimum sínum frá hesum frammanundan; seinni meldaði Heinemann seg inn í javnaðarflokkin.

Tað fyrsta Kiesinger segði í síni stjórnarkunngerð t. 13. desember 1966 var, at nú blivu sparitiltøk sett í verk, og ein umlegging av skatta- og figgjarpolitikkinum fór at fara fram, sum »kravdi offur av øllum samfelagsbolkum«. Planloysi í búskaparpolitikkinum skuldi halda uppat o. s. fr. Endamálið var endurreising av framleiðsluvokstrinum og pengastabilitetur in skuldi tryggjast. Eftir í fleiri ár at hava ført ein turgeldan uttanríkispolitikk, við Hallstein-doktrínini sum grundarlagi, boðaðu nýggju mennirnir í Bonn frá, at teir vildu føra ein politikk yvir fyri Eystureuropa sum gekk út uppá eina »Öffnung nach Osten« sum tíkið varð til. Fyrsta úrslitið í so máta var tá Bonnstjórnin tók upp diplomatískt samband við Rumenia. Um Týsklandsspurningin segði hann »vit grunda okkara Týsklandspolitik á eina felags týska realismu, og ikki á ein lættisoppakendan felags týskan romantikk.« Hvat hann so hevur meint við hetta útrykk, tí ikki kann sigast annað enn at veruligar broytingar í stjórnarmót

Kurt Georg Kiesinger

vegis DDR ikki eru farnar fram, síðani stórkvalitið varð skipað.

Ikkj skulu vit fara at fella nakran dóm yvir samgonguna millum SPD og CDU, sum hevur 90 pst. av tinglimunum aftan fyri seg, tað lata vit týsku veljararnar gera í staðin fyri. Men spurt kann verða, hvør er vinnarin og hvør er taparin í stóra koalitionseksperimentinum í Bonn? Ein stórir vinningur — og í fyrsta umfari hovudsavningurin — er kominn týsku javnaðarmonnunum til góðar. Tað er nevniliga ein stórir psykologiskur vinningur bara at vera sloppin úr

endaleysu vallaraferðini sum andstöðuflokkur, vinningurin at verða aksepteraður á jøvnum fótum sum sera væl nýtilgur stjórnarflokkur saman við CDU. Sum eitt úrslit av hesum taktikki hjá Wehner og Brandt kann nevast, at Týskland fyrri fyrstu ferð í søguni hevur fingið ein sosialdemokrat í forsetaessin, Gustav Heinemann.

Linnin millum eystur og vestur krevur at stjórnin í Bonn gongur nýggjar leiðir, serliga í uttanríkispolitikki sínum. Vesturtýskland má gera sær greitt, at viðurskiptini við Eysturtýskland mugu metast út frá teimum broyttu umstøðunum. Sameiningarpostulatin hjá onki hald í veruleikanum, og eiga at verða mett sum mjorkatos, hetta mugu vesturtýskarar gera sær greitt. Ein loysn av týska problemunum í dag er ein loysn ingur, grundaður á tann veruleika, at tað finnst tveir týskir statir, at hesir statir hava livað seg langt burtur hvør frá øðrum, og at teir ikki kunnu sameinast uttan víðari, og at trygdarskipanin í Europa millum Amerika og Rusland er grundað á sundurbýti av týsku tjóðini í eitt Vestur- og eitt Eysturtýskland. Stríðið hevur gingist vestanveldunum at gera Vesturtýsklandi hesa stóðu greiða. Nú verður sagt teimum at NATO bleiv ikki stovnað við m. a. tí fyrri eyga, at sameina týska ríkið aftur, men harafturimóti sum eitt endaligt punktum fyri landamarkunum í Europa, so-

leiðis sum USSR og USA høvdu bytt henda heimspart millum sín eftir kriggið. Í 1965 segði amerikanski trygdareksperturin og núverandi ráðgevarin hjá Nixon forseta Henry Kissinger: »NATO er ein samgonga av status quo stóðuni í Europa.« Hesi megnarorð blivu søgd 10 ár ov seint.

Vesturtýskir politikkarar ynda at nevna land sitt »ein búskaparligan rísa og ein politiskan dvørg.« Tann búskaparligi risin hevði í 1966 eina brutto-tjóðarinntøku uppá 478 milliardir D-markar og nýtt millum 1/3 og 1/4 av figgjarlóginum til hernaðardubbing. Vesturtýskland er triðstørsti ídnaðarveldi í heiminum. Men tað er ikki nógt í sínum politisku ambitionum. Tað ynskir at gera seg meira galdandi í Europa. Tað ynskir at »europeisera« týsku sameiningina. NATO gav ikki ventaðu nationalu úrslitini, sum so nógur høvdu hópáð uppá, tá landið bleiv limur í Atlantis-samgonguni. Nú verður sagt, at leiðin til sameining gongur ígjøgnum politiska aktivisering av europeiska felagsmarkaðinum, aftur her ein narrisutta hjá teimum trimum milliónum av flóttafólkaðarum sum hava búsett seg av nýggjum í Vesturtýsklandi — hvi ikki eisini siga teimum sannleikan sum hann er?

(Enda)